

е съвсем оскъдна и е с твърде общ и неопределен характер, понеже може да се отнася и за хора, които нямат нищо общо с автора на „История“. Това показва, че в Скалигеровата хронология липсват сведения за Тацит като автор на „История“ от времето преди XV в.

Как е бил „намерен Тацит“? През ноември 1425 г. Поджо изпраща писмо от Рим до Николи във Флоренция, с което му съобщава, че „някакъв монах“ му предлагал партида древни ръкописи... и сред тях имало „и няколко произведения от Тацит, неизвестни за нас“ [21], с. 382.

Николи веднага приема сделката. Но заплащането, кой знае защо, се проточва няколко месеца. „Поджо протака под различни предлози... На запитването на Николи отговаря доста мъгляво, но се разбира, че в онзи момент книгата на Тацит още не е при него... Поджо безпардонно лъже и обърква нещата с монаха: той бил негов приятел, но като пристигнал в Рим, взел, че не се отбил при Поджо... книгите били в Херсфелд, а трябвало да се вземат от Нюрнберг и т.н.“ [21], с. 382.

Подразненият Николи настоява да получи каталога на книгите, „намерени“ от Поджо. И тук най-неочаквано се разбира, че „в каталога нямало никакъв Тацит“!

„Сред такива странни недоразумения и протакане, които сякаш са направени нарочно, минават 1427 и 1428 г. [21]. И накрая, уж през 1428 г., Поджо съобщава на Николи, че тайнственият монах пак пристигнал в Рим, но... без книгата!“

„Поджо съобщава за откритието си, преди да го направи, после му трябват почти пет години, за да предаде книгата, и това, разбира се, поражда какви ли не слухове. Николи много се притеснява, а Поджо му отговаря: „Знам какво се говори... но шом Корнелий Тацит пристигне, нарочно ще взема и хубаво ще го скрия от чуждите очи.“ – Може да ни се стори – правилно отбелязва Гошар, – че най-естествената защита на книгата от злобните слухове е да я покаже на учените и да им обясни как е стигнала до него. Поджо – напротив, заканва се, че ще продължи да ги мами...“ [21], с. 374–382.

Гошар и Рос откриват, че в по-късно издание на писмата си до Николи Поджо пропуска датите в кореспонденцията си за Тацит от 1425–1429 г. и с някакво неясно намерение ФАЛШИФИЦИРА ДАТИТЕ 28 декември 1427 г. и 5 юли 1428 г. в две наново публикувани писма“ [21], с. 374–382.

В тези писма Поджо моли Николи да му изпрати (?) другия екземпляр на Тацит, който вече бил при Николи. Гошар съпоставя датите и текстовете на писмата и твърди, че „тайнственият втори екземпляр“ е бил не някой друг, а първото медиевско копие, уж открито след много години!